

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. juli 2014
Kontor: Forvaltningsretskontoret
Sagsbeh: Sultana Baig
Sagsnr.: 2014-0030-2352
Dok.: 1237381

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1272 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 27. juni 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Troels Lund Poulsen (V).

Karen Hækkerup

/

Mette Undall-Behrend

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1272 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes uddybe, hvad konsekvenserne er, hvis patientombuddet stiller ledende spørgsmål til Retslægerådet?”

Svar:

Som det fremgår af justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 913 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 14. april 2014, er Retslægerådets opgave at afgive lægevidenskabelige og farmaceutiske skøn til offentlige myndigheder i sager om enkeltpersoners retsforhold, jf. § 1, 1. pkt., i lov om Retslægerådet.

Retslægerådet har karakter af et rådgivende organ, der afgiver retslægelige erklæringer til brug for andre offentlige myndigheders sagsbehandling og afgørelser, jf. betænkning nr. 1196/1990 om Retslægerådet, side 69.

Der stilles en række krav til formuleringen af spørgsmål til Retslægerådet, herunder at de er neutrale og f.eks. ikke kaptiøse eller ledende, jf. herved betænkningens side 134, hvor følgende fremgår:

”Det er også nærmest en selvfølge, at spørgsmål skal præsenteres neutralt. Det er ikke Retslægerådets opgave at afgøre den foreliggende tvist, men alene at medvirke til at skabe et grundlag for rettens afgørelse, og enhver form for procedure gennem spørgsmålene bør derfor undgås. Ledende og kaptiøse spørgsmål må ikke stilles. Man må således ikke i spørgsmålene præsentere omtvistede forhold som kendsgerninger, der kan lægges til grund. Dette udelukker imidlertid ikke, at det af et spørgsmål fremgår, hvilken besvarelse spørgeren helst ser, og der er ikke noget til hinder for at spørge: ”Kan Retslægerådet tiltræde den opfattelse, at...””

Endvidere fremgår det af betænkningen på side 135, at:

”Det er væsentligt, at spørgsmålene ikke lægger op til en bedømmelse, der ikke er omfattet af Retslægerådets kompetence, men hører retten til. Rådet skal således ikke anmodes om at komme med vurderinger af almen eller juridisk karakter. Der kan spørges om, hvad der kan være årsagen til en bestemt begivenheds indtræden, og om en bestemt fremgangsmåde fagligt er anerkendt og forsvarlig, men Rådet skal ikke udtale sig om, hvem der bærer ansvaret for en bestemt skade, eller på anden måde tage stilling til beviserne.”

Om konsekvensen af, at der stilles ukorrekte spørgsmål, fremgår af betænkningen på side 134, at:

”Spørgsmål, der går uden for Retslægerådets kompetence, f.eks. fordi besvarelsen heraf henhører under en anden myndighed, eller fordi de går ud på bevisvurdering, må afvises som irrelevante. Det samme må gælde spørgsmål, der åbenbart har karakter af "fiskeri", altså spørgsmål, der uden sammenhæng med den foreliggende tvist har til formål at få "noget til at dukke op". Spørgsmål skal med andre ord være egnede til at hidføre en for sagen brugelig besvarelse.”

Endvidere fremgår det af betænkningen på side 136, at:

”Er der stillet ukorrekte spørgsmål, idet der f.eks. efterlyses en ansvarsplacering eller anden juridisk stillingtagen, må Rådet undlade at svare, idet man ikke altid kan forlade sig på, at de spørgsmål, der har fået lov at passere, faktisk er acceptable.”

Det bemærkes herudover, at en forvaltningsmyndighed er forpligtet til at tilvejebringe et fyldestgørende faktisk og retligt grundlag for afgørelsen. Dette følger af officialprincippet (undersøgelsesprincippet), der gælder på ulovbestemt grundlag. Undersøgelsesprincippetets formål er at bidrage til at sikre, at forvaltningsmyndighedernes afgørelser bliver materielt lovlige og rigtige. Det forudsætter ikke alene, at alle relevante forhold er belyst ved det foreliggende materiale, men også at oplysningerne er pålidelige. Er der tvivl om holdbarheden af et væsentligt faktum, hører det med til sagsoplysningen at søge denne tvivl afklaret, således at det ved en sædvanlig bevismæssig vurdering kan afgøres, om den pågældende oplysning kan lægges til grund for afgørelsen, jf. herved Hans Gammeltoft Hansen m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave, side 447-450.